

ning og beder mine Partifæller og alle Salgsvenner om at stemme for det.

Johs. Fog-Petersen: Ved Folkeafstemningen den 14. December blev Spørgsmaalet om de vestindiske Øer St. Thomas, St. Croix og St. Jans Overdragelse til de Forenede Stater efter min Opfattelse endeligt afgjort, og det, der staar tilbage nu, er, at Rigsdagens Ting i Dag og i Morgen tiltræder og bekræfter denne Afgørelse ved at meddele sit Samtykke til den mellem de amerikanske Fristater og den danske Stat d. 4. August d. A. afsluttede Konvention. Inden jeg nærmere omtaler de mange og, som det forekommer mig, meget vægtige Grunde, der indtrængende taler for, at dette høje Ting bekræfter Afstemningens Resultat, ønsker jeg ligesom det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) ganske kort at minde om, at Tanken om Overdragelsen af Øerne til de Forenede Stater er af meget gammel Dato. I mere end et halvt Hundrede Aar har det været drøftet herhjemme i Danmark. Fra privat Side rejstes Spørgsmaalet i Rigsdagssamlingen 1851—52 i Folketinget, men blev nægtet Fremme. Under Fredsforhandlingerne i 1864 var det atter fremme, og i Januar 1865 rejstes Spørgsmaalet første Gang fra den amerikanske Regerings Side, og Forhandlingerne resulterede i Konventionen af 24. Oktober 1867, der imidlertid efter at være enstemmigt vedtaget af den danske Rigsdags to Ting blev forkastet af det amerikanske Senat. I en Aarrække er der nu tilsyneladende Ro om Sagen, men kun tilsyneladende. Ilden ulmede under Asken, og i 1892 griber Konseilspræsident og Finansminister Estrup en rent tilfældig Lejlighed til at rejse Spørgsmaalet overfor den amerikanske Gesandt i København og udtalte, at Danmark nu var villigt til at afstaa St. Croix, St. Thomas og St. Jan til Staterne paa de samme Betingelser som i 1867. Sagen førte ikke til noget Resultat, fordi man stod overfor et Præsidentskifte i de Forenede Stater.

I 1896 fører det næste Ministerium, Reedtz-Thott, Sagen frem igen og erklærede sig villig til en velvillig Overvejelse af et Tilbud fra de Forenede Stater med Hensyn til Øernes Overdragelse. Da Tilbudet lod vente noget paa sig, satte en Kreds af Mænd her hjemme i Danmark sig i Bevægelse for at fremkalde en Stemning i Amerika for at overtage Øerne. I den Komité, som saaledes i 1898 blev dannet, sad Mænd, som ikke til daglig plejede at gaa Arm i Arm. Jeg nævner Redaktør Hørup ved

Siden af General Bahnson. Om denne Ting var de enige. I 1899 kom den første forsøgsvisse Henvendelse fra de Forenede Stater, og man svarede — nu hedder Ministeriet Hørring —, at dersom der kom et formeligt Tilbud, vilde man overveje det, og dette formelige Tilbud kom i Februar 1900. Inden det kom, havde Konseilspræsident Hørring tilsagt en Agent, der arbejdede for Salget i de Forenede Stater, at han vilde virke for, at ikke mindre end 10 pCt. af Afstaaelsessummen blev brugt til at afholde de med Arbejdet for Sagens Fremme i Amerika forbundne Udgifter. I Aaret 1900 fører man saa Forhandlingen videre paa Grundlag af Tilbudet fra Januar 1900 — nu hedder Ministeriet Sehested —, og det er ikke alene Ministeriet, der stiller sig venligt overfor Sagen, men det har sin Interesse nu, da vi her staar ved Afslutningen, ogsaa at være paa det rene med, at nu er det Rigsdagen, der tager sit Standpunkt, idet Ministeriet Sehested henvender sig til Rigsdagen og spørger om dens Stilling, hvorpaa Folketingets Finansudvalg erklærer med alle Stemmer mod 1, at det tilraader Øernes Overdragelse, og Landstingets Finansudvalg erklærer med alle Stemmer mod 1, at det ikke vil fraraade, med 11 Stemmer bestemt tilraade, Overdragelsen af Øerne. Den 22. Januar 1902 erklærede Landstingets Finansudvalg, at det ganske henholder sig til Erklæringen af det foregaaende Aar, og to Dage efter afsluttes saa under Ministeriet Deuntzer Konventionen af 24. Januar 1902, som i Oktober 1902 blev forkastet i Landstinget.

Atter bringes Sagen paa Bane i 1913. De Forenede Stater har aabenbart ikke af Landstingets Afstemning i 1902 fundet sig foranlediget til at opgive Haabet om Erhvervelsen af Øerne. Ministeriet Zahle afslaar Henvendelsen i 1913. Det mærkelige Tilfælde indtræffer altsaa her, at det eneste danske Ministerium, der har afslaaet en Henvendelse fra de Forenede Stater, er det nuværende Ministerium. Imidlertid, to Aar efter kommer de Forenede Stater igen, og denne Gang med en saa indtrængende Henvendelse, at Regeringen ikke anser det for forsvarligt at svare Nej, og de Forhandlinger, der føres paa Grundlag af Henvendelsen af 1915, førte da til den Konvention, hvis Godkendelse vi nu staar overfor.

Hele denne Forhistorie har sin store Interesse, thi ingen kan nægte, at en Række skiftende Ministerier herhjemme har været med til at skabe en Forventning i de Forenede Stater om, at før eller senere maatte